

Bouwreis Zuid-Afrika 16 t/m 23 april 2011

Klaar voor vertrek!

Het aftellen is begonnen!! Wij maken ons klaar voor ons vertrek naar Zuid-Afrika aanstaande zaterdag (16 april 2011).

De volgende mensen gaan aan de Ntabane school bouwen aan twee klaslokalen en een keuken:

- Pia Kleij-Schoonrok, Westerveld
- Marcel Westerbeke, Home at the Office
- Bouke Kouwenberg, CSG
- Carlijn Zelissen, Alpheios
- Hans Hensbergen, EMC
- Danny Mullenders, Hago
- Piet van Baar, Hago
- Marre Baar, Hago
- Indra Bremen, Orbis HH
- Patricia van der Wal, Tènce!
- Gerrit Posthumus, Westrom Risse
Facilitair
- Els Siegelaer, Hago
- Bibi de Greef, Hago
- Jac. Weijers, Stoffels Bleijenberg
- Ernst Spaanderman, Vebego PPA
- Marloes van der Walle, Hago Airport
Services

Diana Kockelkoren en Sylvie Franken zullen de reis vanuit Vebego begeleiden. We worden vergezeld door onze fotografe Mariëlle van Uitert.

Houd onze ervaringen via deze blog in de gaten en steek onze bouwreizigers een hart onder de riem door af en toe een berichtje te plaatsen.

Zondag 17 april 2011: We zijn in het hotel aangekomen!

Hallo thuisblijvers!

De sfeer zit er goed in, aan de kant van de weg naar Ixopo. Het busje staat met open moterkap te wachten op hulp. Iemand in de bus opperde het idee om 'even' een luchje te scheppen tijdens de 3 uur durende rit tussen vliegveld Durban en ons hotel in Ixopo. Strak plan. Gelukkig is het momenteel redelijk droog (bij aankomst in Durban kwam de regen met bakken uit de lucht) en kregen we vermaak van een plaatselijke bewoonster. Na een snicker en een zakje gedroogd fruit begon zij spontaan te zingen en dansen. Na haar vertrek, waar menigeen haar nog wat losgeld toestopte, was het spannend of het hele dorp zou uitlopen (volgens Danny met speren om ons alle lekkernijen afhandig te maken). Tot nu toe blijft het rustig...

Maar even terug naar het begin. Zaterdagochtend 7.30 uur verzamelden wij op Schiphol. Enkelen uit het zuiden des lands waren zo slim om een spannende kamer in de buurt te reserveren (thema: Moulin Rouge, info bij Jac verkrijgbaar). Iedereen is uitgelaten en heeft er zin in. Na het elektronische inchecken (waarbij het spannend was of Patricia wel mee mocht, omdat haar paspoort niet werd geaccepteerd) en het drie keer definitief gedag zeggen van de uitzwaaiers, verdwenen we dan eindelijk achter de douane. De vlucht was prima verzorgd en verliep behoorlijk snel. Op Johannesburg werden we door twee busjes opgehaald voor de overnachting. Daarin moesten de 19 koffers, 19 passagiers én 2 chauffeurs. Het pastte zowaar. Na een kwartiertje arriveerden wij bij Airport Game Lodge: een muisstille accommodatie. Tot wij onze intrek namen. Na de verdeling van de kamers (waarin een switch gemaakt moest worden, omdat Marcel weigerde lepeltje lepeltje te liggen met Hans), was het tijd voor een borrel. De koeling van de lodge en chipsvoorraad werden geplunderd en de eerste Afrikaanse drankjes genuttigd.

Na een kort nachtje en een vroeg ontbijt, vertrokken we in dezelfde busjes terug naar de luchthaven. De kunst was om het busje met bagage voorrang te geven, zodat die al uitgelaten was als de rest aankwam. De vlucht ging super snel. Op Durban regende het, zoals gezegd, pijpenstelen. Gelukkig lijkt de voorspelling voor de rest van de week beter. Morgen gaat het dan echt beginnen (als we hier tenminste nog wegkomen). Wij hebben er in ieder geval zin in en hopen het schooltje te verblijden met ons bouwwerk.

Groetjes van ons allemaal.

PS: als deze blog geplaatst is, betekent dit dat we inderdaad weer verder konden rijden en goed zijn aangekomen in ons hotel!

You are fired...!

Wauw, volgens mij zijn wij toploper in het aantal followers! 66, nog voor de eerste steen gelegd is! Bedankt alvast voor alle lieve en leuke reacties! Die doen ons goed. En Els leest ze graag voor in de bus op weg naar de bouwplaats.

Gisteren uiteindelijk veilig aangekomen op King's Grant, ons fantastische verblijf. Een knus en schattig park, met in het midden een abdijkerk en allemaal verschillende huisjes eromheen. Jac heeft de bruidssuite. Alleen. Bij aankomst om 17.00 uur stond een verlate lunch op ons te wachten. Niet te veel eten, want om 18.30 stond het diner gepland... Toch smaakte alles heerlijk: we worden goed verzorgd.

Tijdens de briefing door onze lokale begeleider (Karl) kregen wij de do's en dont's voor de week. Waar wij bang zijn voor leeuwen, slangen en grote spinnen, werden we vooral gewaarschuwd voor loslopende honden. Na nog een afzakkertje naar bed voor dé grote dag.

Sharp 7.45 uur stond vanmorgen iedereen klaar met z'n zonnenbrand, petje, werkhandschoenen en bidon. En Els met haar mutsjes! Ready to go! Na een klein stukje asfalt, maakte we kennis met de inheemse autobaan. Door de regen werd dit een spectaculair ritje: al slippend en glijdend bereikten wij Ntabane Secondary School. Onderweg nagestaard en toegezwaid door de bevolking. Wie is nu de bezienswaardigheid?

Op de bouwplaats wachtten The Big Boss Jali en zijn rechterhanden. Na verdeling in groepen en voorzien van bouwhelmen met namen, werden we aan het werk gezet. Wij hebben overigens de eerste bouwer in rok. Of eigenlijk brokje, zoals Patricia dit zelf noemt. Ze had een hoop bekijks. Jammer voor de bouwers dat onder het rokje een broek verstopt zat.

Diane en Sylvie 'waarschuwden' ons nog dat we van die eerste dag weinig productiviteit hoefden te verwachten. Niets was minder waar. Jali had de wind er goed onder. Als je niet deed wat de bedoeling was, riep hij rustig 'you're fired'. De groep is inmiddels gehalveerd. Gelukkig zijn Piet en Gerrit gespaard.

Om de muren enigszins recht te krijgen, werden lijntjes gespannen. En waag die niet aan te raken ('don't touch the line, it's not a guitar!').

Hans en Marloes hebben 'hun' muur gemerkt met een Euromuntje. Karl vertelt dit maar niet op de bouwplaats, bang dat de muur anders weer afgebroken wordt.

Om 13.00 uur zouden we lunchen. Dat werd 14.00 uur (tja: wij hebben een horloge, maar Afrikanen de tijd...), maar absoluut het wachten waard. Na een voorstelronde, barstten de leerlingen in zangen uit. Wij werden op een bordesje neergezet, waar menigeeen met kippenvel stond te genieten.

Het doel was om vier bouwlagen neer te leggen. Het zijn er vijf geworden. Jali is trots: we liggen voor op schema! Misschien komt het dak er nog wel op deze week J.

Op de terugweg viel Danny in slaap. Dat krijg je met een snurkende kamergenoot. Misschien heeft Jac nog een plekje over voor Ernst.

Op bezoek....

De tweede bouwdag alweer! Gelukkig was Pia, die gisteren gevloerd lag door een migraineaanval, ook weer van de partij. Bij aankomst waren de medebouwers al druk in de weer. Wij begonnen met het 'treintje'. Voor alle ex-bouwers wel bekend: stenen overgeven tot ze op de plaats van bestemming liggen. De vaart zat er goed in, tot de 1e man (Jac) in een slang greep in plaats van een steen. De hele bouw (oke, de Vebegoërs dan), lag stil en stond rond een piepklein, maar fanatiek slangetje foto's te maken. De slangen (er bleek er nog één te zitten) werden in een doos gejaagd, zodat wij weer vrolijk verder konden bouwen. De tussen- en voormuur is geplaatst. Marre mocht veiligheidshalve niet meer 'in' de lokalen komen, aangezien ze standaard in de ieniemini greppel belandde.

Na de lunch was het tijd om de Springvale School te bezoeken. Daar hebben de bouwers vorig jaar eenzelfde traject doorlopen: twee lokalen en een keuken. Die waren nu af en in gebruik! Het zag er supermooi uit. En wat een schattige kindjes! Onze harten smolten (en de tassen zijn bij vertrek extra gecontroleerd op illegale smokkel: iedereen wilde graag zo'n scheetje meenemen).

Na een aantal praatjes en een hoop bedankjes, vermaakten de kinderen ons met zang en dans. Bij het dansen gaat het erom het been omhoog te zwaaien. Dat gaat meestal goed, maar sommigen verliezen een beetje hun evenwicht. Maarja, de regel is: hoe hoger, hoe beter.

Na de ceremonie vertrokken wij in vier groepen om bij een van de ouders van de schoolkinderen te gaan eten. We werden in the middle of nowhere langs de kant van de weg gedropt en liepen het laatste stuk door het gras. De vier groepen kwamen met verschillende verhalen terug. Het verschil in arm en minder arm was zelfs in deze setting duidelijk. Zo kregen alle groepen, zoals de bedoeling was, een simpele maaltijd aangeboden. Behalve de groep van Bibi, Piet, Jac en Bouke. De gastheer (een weduwnaar met 4 kinderen) bleek geen geld te hebben om de boodschappen voor te schieten. Geen prut met bonen voor hen dus... De groep van Indra, Patricia, Marre, Ernst en Mariëlle hebben de rollen omgedraaid: zij dansten en zongen voor hun gastvrouwen. De groep van Marloes, Marcel, Pia, Gerrit en Diane kwamen terecht in een huisje waarin de gastheer met zijn twee vrouwen, zes kinderen en oma van 87 woonden. Tijdens het eten kwamen de tantes, neven, nichten en burens binnenzetten en zat in no time de 'kraal' vol met 35 man. De groep van Els, Hans, Carlijn, Danny en Sylvie werden overgehaald om mee te dansen. Els en Carlijn deden vrolijk mee en overtuigden Sylvie uiteindelijk ook. Zodra zij de 'dansvloer' betrad, schoot iedereen in de lach. Niemand weet waarom... maar leverde haar wel vele knuffels op.

Tijd om moe, voldaan en vol nieuwe indrukken weer terug naar King's Grant te gaan. Onderweg zowaar nog wat wild life gespot: zebra's en springbokken. Bus op de rem, iedereen eruit om foto's te maken als echte toeristen!

Nu zitten wij in ons 'honk' op King's Grant, onder genot van een drankje en wachtend op een hapje (in ieder geval vier personen), die nu wordt binnengebracht. Dus ik stop ermee. Tot morgen!

PS: Er schijnen vandaag wat minder reacties te zijn geplaatst. Zo'n 30 in plaats van 50+. Beetje jammer J.

De derde bouwdag!

Woensdag 20 april 2011

De derde bouwdag belooft een mooie dag te worden. Niet alleen qua weer (jaja, ook hier is het zonnig) maar ook qua programma. De groep werd in drieën verdeeld: de vullers, de ververs en de bouwers. Bij welke groep je ook hoorde: het was peentjes zweten geblazen. Zelfs bij Marcel stonden de druppels op het voorhoofd. Tijdens de muzikles van een van de klassen deden de ververs -high van de carboleun- vrolijk met de Zuludans mee. Carlijn en Pia kwamen met hun been het hoogst.

Marloes en Bouke hadden het gemakkelijk vandaag: na een uur bouwen vertrokken zij met Diana, Sylvie en Mariëlle naar Mziki township: een afgerond project waar een paar jaar geleden huizen zijn gebouwd en de bewoners inmiddels zelf hun groenten kweken.

Bij aankomst waren de eerste woorden van een bewoner aan Marloes: 'Hi, I'm not married'. Marloes was voor het eerst deze week even sprakeloos.

Het programma bleek iets anders dan gedacht. In plaats van een gesprek met de projectleidster bleek de hele community uitgelopen en een prins aanwezig (de broer van de Zulu koning). Achter een tafel gezeten, met het gezicht richting de menigte werden weer de nodige toespraken gehouden, opgevrolijkt met dans en zang. Ondertussen ging de bierkan rond. Het was de bedoeling dat iedereen daar een slokje uit nam. Bouke vroeg aan Alf (de chauffeur) hoe dit gemaakt wordt. Sommige dingen kun je beter niet weten...

De braai werd aangestoken en de worstjes met brood geserveerd. Het was de bedoeling om dit op diezelfde plaats te eten: gezeten voor en aangestaard door de menigte terwijl die (nog) geen eten hadden. Best genant.

Ondertussen lag op de bouwplaats op een gegeven moment het werk noodgedwongen stil. Dat bood een mooie gelegenheid om de klassen te bezoeken. Wat een mooie ervaring! De meeste kinderen hebben nog nooit een blanke aangeraakt, dus werden handen geschud, high fives gegeven en zelfs geknuffeld. De bouwers stelden zich voor, de kinderen raadden de leeftijd en stelden vragen. De vragen varieerde van 'hoe lang zijn jullie onderweg', 'waarom doen jullie dit' tot 'hoe gaat jullie volkslied'? Nadat ons volkslied ten gehore is gebracht, stonden de kinderen spontaan op en zongen hun Afrikaanse volkslied. Met veel gevoel en het hand op de hard. Hartverwarmend en prachtig. Weer kippenvel.

In de pauze van de kinderen werden de speelattributen tevoorschijn gehaald. De mannen werden ingemaakt met een potje voetbal (dankzij het keeptalent van Danny beperkte dit tot 3-2). De dames deden handje klap, touwtjespringen en elastieken. Wat een lol!

Eind van de middag stond een rit met het stoomtreintje op het programma, gevolgd door pizza eten in het stationnetje. Reuze gezellig! Moe, stijf, bruin en voldaan weer terug op King's Grant voor een laatste drankje. Morgen alweer de 4^e bouwdag. Wat gaat dat snel. Duimen dat het droog blijft: de voorspellingen zijn niet geweldig. Tot morgen!

PS: er zijn veel verzoeken geweest voor foto's. Helaas lukt het uploaden niet...

Ontroerd

De dag begon goed met de scoop van Bibi. Zij zag Danny uit de kamer sluipen van Patricia! Voordat iemand een verkeerde indruk krijgt: hij is in het holst van de nacht gevlucht voor zijn kamergenoot en wist dat de bank in Patricia's kamer leeg was en de deur blijkbaar open. Ernst slaapt hier deze week overigens heerlijk bij en komt straks weer uitgerust thuis.

Els zag er bij het ontbijt als een dametje uit: samen met Carlijn, Sylvie en Carl gingen zij shoppen van het door hen ingezamelde geld voor de nieuwe keuken. En ja, Els gaat niet

in haar werkkloffe de stad in natuurlijk J. Zij kwamen zelfs met konijnen terug, toen zij om korting vroegen (a rabbit).

Op de bouwplaats werd direct om onze benjamin Bibi geroepen. Alle leerlingen zijn gek op haar! Gelukkig lieten ze haar met rust bij de bouw. Deze harde werkster gaat namelijk nog verder als de rest een break neemt. En wisten jullie dat Piet en Patricia niet mee terug komen naar Nederland? Jali heeft Piet een contract aangeboden en 10 koeien voor Patricia geboden.

Eind van de ochtend mochten twee groepjes van drie een Engelse les bijwonen. De gelukkigen waren Danny, Marloes, Patricia, Bibi, Indra, Bouke en Mariëlle voor de foto's. Na een stukje les (oef, opletten viel nog niet mee) mochten de kids vragen stellen. Die varieerden van 'uit welk land komen jullie', 'hoe heet jullie president', 'hoe gaat jullie volkslied' en 'wie is de minister van Financiën' (eh...)?

In de pauze van de kinderen deed Indra handje klap met de kinderen en kwamen de voetbal en springtouw weer tevoorschijn. De mannen namen revanche. Hans scoorde in de 1^e minuut het eerste doelpunt. Ze wonnen uiteindelijk zowaar met 11-3. Waren ze nou echt zo goed of hebben ze ons laten winnen?

De bel ging, de pauze over, maar iedereen wilde op de foto met ons. Van enige terughoudendheid was absoluut geen sprake meer.

We konden meteen door naar de afscheidsceremonie die in een grote ruimte werd gehouden. Normaal is die op de laatste bouwdag, maar ook hier is het morgen Goede Vrijdag. Het is heel moeilijk om deze belevenis in woorden te vangen, maar we gaan het proberen. Bij binnenkomst barstte de kinderen in juichen en klappen uit. Muziek stond aan en wij werden geacht te dansen. Lachen natuurlijk (en wij snapten nu ook waarom om Sylvie werd gelachen). Na een paar korte praatjes begonnen de vijftien optredens zang en traditionele dans. Er zijn wat benen de lucht ingevlogen. En Marloes en Sylvie hebben al dansend een huwelijksaanzoek gekregen. Ik geloof niet dat ze hierop in zijn gegaan. Na afloop kwamen de kinderen naar ons toe, omhelsten en bedankten ons, vertelden dat ze van ons hielden en of we op de foto wilden met hen. Wat dat met je doet is met geen toetsenbord te beschrijven.

We hadden nog even tijd om te werken voordat de dag er weer op zat. Het avondprogramma is door de bewolking helaas omgegooid. Dus zitten we nu gezellig met een hapje en drankje in ons 'honk' in plaats van aan een meer te genieten van de zonsondergang.

Morgen alweer de laatste bouwdag. Het zal stil zijn zonder kinderen. Maar misschien komt dat de productiviteit wel ten goede J.

Tot morgen!

De laatste...

Vrijdag 22 en zaterdag 23 april 2011

Op het moment dat wij dit laatste blog schrijven, zitten we 'in between' twee vluchten. Het zit er echt op, we stappen over een paar uur in het vliegtuig naar Schiphol. Om het goed af te sluiten, willen wij toch graag onze laatste belevenissen met jullie delen.

Gisterochtend kwam Gerrit met keurig gekamde haren aan tafel. Eindelijk :). Hij was namelijk zijn borstel vergeten en Els en Carlijn waren zo lief om er een voor hem te kopen. Hierdoor kwam hij helemaal gestyled aan op de bouwplaats. Deze was akelig rustig: geen kinderen vandaag! Dat kan maar één ding betekenen: werken...! Het doel was om een hoogste punt te bereiken. En dat is gelukt! Na het versjouwten van honderden stenen (de logistiek laat wat te wensen over) en de laatste likjes verf, konden de dakspanten geplaatst worden in de keuken (de school zelf is tot dakniveau gekomen)! Dat werd gevierd met Zulu bier. Allemaal lurken aan dezelfde vissenkom, heerlijk :)! Tijd voor de laatste lunch op de bouwplaats en afscheid genomen van Jali en de bouwers: lekker zingen en hup, daar gingen die benen weer.

Op naar het hotel in Durban! Wat een overgang: hier lijkt geen sprake meer van armoede. Dat was confronterend. We rijden het terrein op van een prachtig hotel. Met aapjes en springbokken in de tuin. Marre zag de springbok van iets te dichtbij. Dat was schrikken... voor de springbok.

Na een opfrisronde was het tijd voor de reflectie. Met onze ogen dicht luisterden wij naar het prachtige verhaal van Diana: een verslag van de afgelopen week. We beleefden alles opnieuw. Wat hebben wij veel gedaan, ongelofelijk. Na het rondje persoonlijke ervaringen was het tijd voor de laatste avond: eten in Durban. Dat was genieten. De mannen en Mariëlle werden een beetje afgeleid door de disco ernaast, waar de vrouwen nogal gewaagd gekleed waren. Het feestje zetten wij in het hotel door.

Zaterdagochtend weer 'fris' aan het laatste ontbijt. Het was tijd voor de surprise: een safari. Wat een verrassing, dat had echt niemand verwacht :). In twee jeeps werden we de wildernis ingestuurd. We zagen neushoorns, giraffen, nijlpaarden, zebra's, impala's, gnoe's, wrattenzwijnen en springbokken. Wauw.

Tot slot een heerlijke lunch aan het strand en toen was het écht tijd om naar het vliegveld te gaan. Snik. Hier zitten we dan, de tijd te doden met het schrijven van een blog. Deze bouwreis, met natuurlijk de állerleukste groep, was er één om nooit te vergeten. Bedankt Vebego voor deze mogelijkheid. Maar last but not least: bedankt Diana en Sylvie voor de goede zorgen en het soepel laten verlopen van deze week. Toppie! Enige minpuntje was het vele overleggen tijdens de privétitjes met hunk Carl. Maarja, dat snappen wij dan ook wel weer ;).

Wij bouwreizigers groeten u. Beam me up Scottie.

Benjamin **Bibi**

Jac de Bouwer

Bloggy **Bouke**

Home @ the Phone **Marcel**

Wijntje **Carlijntje**

Paparazzi **Mariëlle** (spreekt vloeiend Zulu)

Sixpack **Danny**

I'm not Married Jet **Marloes**

I-pad **Diana**

Moslina **Marre**

Voorleesmama **Els**

Brokje **Patricia**

Snorring **Ernst**

Painting **Pia**

Gerrit de Stille Genieter

Speedo **Piet**

Gentleman **Hans**

Swinging **Sylvie**

Jumping **Indra**